

Nr 354.

Av herr **Sjödahl**, om ytterligare utredning av frågan om befattningshavares vid polisväsendet rätt till lön vid avstängning.

I anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 180 får jag anföra följande.

Kungl. Maj:t föreslår riksdagen att antaga bl. a. en bestämmelse om att befattningshavare, som avstängts från eller försatts ur tjänstgöring och i anledning därav berövats löneförmåner, skall, därest han sedermera helt frikännes från den förseelse eller det brott, som varit i fråga, återfå vad som sålunda innehållits. Häremot torde intet vara att invända. Men fråga är, om man kan stanna vid detta. Redan i 1931 års promemoria säga utredningsmännen, att »en förlust av avlöningsförmåner» — på grund av att vederbörande försatts ur tjänstgöring — »kan framstå såsom orättvis även i många fall, då befattningshavaren för ifrågavarande förseelse dömts till ett mycket ringa straff». Länsstyrelserna i icke mindre än sju län uttala också den meningen, att rättvisa och billighet krävde, att ej den dömda erhöle ett extra straff genom polischefens åtgärd att försätta honom ur tjänstgöring, ett straff, som ofta kunde bli ekonomiskt mycket hårdare än det domstol eller poliskollegium ådömde honom. Hade poliskollegiernas erfarenhet tillgodogjorts vid förslagets utarbetande, hade dessa säkerligen kunnat vitsorda, att det icke alltför sällan inträffat, att avstängningen berett vederbörande mycket strängare straff än det kollegierna utmätt. Det synes, som om länsstyrelsen i Gotlands län uttrycker saken riktigt, när den enligt propositionens referat säger, att »den från tjänstgöring avstängde komme — — — — att få lida två straff, av vilka det av domstol ej ådömda kunde bliva det mest kännbara. En dylik anordning syntes föga överensstamma med nutida rättsuppfattning.» Om det skall vara någon mening med inrättande av poliskollegier, bör det av dessa ådömda straffet, under förutsättning att det stadfästes vid eventuellt överklagande, bli det enda, så vitt ej saken även drages inför domstol, och ej av polischefen kunna godtyckligt föregripas eller skärpas. Polischefen äger enligt polisreglementet rätt att som disciplinstraff avstänga vederbörande från tjänstgöring högst en vecka. Genom avstängning — och därmed indragning av lön — i väntan på poliskollegiets handläggning av ärendet eller under ett överklagande i högre instans blir polischefens rätt

att bestraffa högst avsevärt utsträckt, vilket näppeligen kan ha varit avsett med nu gällande polisreglemente.

Då utredningsmännen såväl i 1931 som 1932 års promemoria erkänt det berättigade i det ovan anförda, liksom åtskilliga länsstyrelser understrukt det samma, synes det lämpligt, att frågan tages i förnyat övervägande i rättvisans och billighetens intresse. Härvid borde måhända också prövas lämpligheten av en viss begränsning av avstängningsrätten. Jag får därför föreslå,

att riksdagen genom skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller, att Kungl. Maj: måtte ytterligare utreda frågan om befattningshavares vid polisväsendet rätt till lön vid avstängning och att Kungl. Maj:t måtte för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen torde föranleda.

Stockholm den 6 april 1932.

Edg. Sjö Dahl.